Куда ж ти, козаче, на карім на коні —
Ци з орли в заліжку, ци з вітром в погоні?
Ні з роли на дотік, ні з вітром в погінь —
Я їду, де хочу, я їду — де кінь.

А де ж бо ти хочеш, ти, бистрий соколе?
Ци хочеш на степи, ци хочеш на поле?
На поле? — завузько; на степи? — на яр!
Ну ж далі, мій конюц, ну ж далі, мій кар!

Там хутор при лузі, там білі ворота,
Там дівча — калина, ясніша від злота;
Там козак прилетів, з коня вже злинув
І сів при дівці, і дівку стиснув.

А дівка, як рожа з калинов навесні,
А брови їй чорні, а очі небесні...
О боже мій милий, мені коби так, —
Коби я не жовнір, коби я козак!